

IVO RAZNER

"Napustio nas je još jedan od mnogih koji su nas u posljednje vrijeme napustili. Ma koliko bili svjesni svih okolnosti koje su pridobile tome, ne možemo se mirno prepustiti tijekom tog neizbježnog događaja". Bile su to početne riječi oproštaja Zvonka Špišića u ime mnogobrojnih prijatelja na zagrebačkom groblju Mirogoju.

Ivo Razner rođen je 2. veljače 1934. u Maloj Subotici kraj Preloga. Djetinjstvo je proživio kod grofice Marije Crnković, vlasnice ugljenokopa *Bregi Koprivnički*, koja je nakon nacionalizacije rudokopa preminula. Zbog dobra odgoja, vladanja i znanja, upisuje se odmah u drugi razred osnovne škole u Rasinji kod Ludbrega. Nižu gimnaziju polazi u Varaždinskom samostanu a realnu gimnaziju u Koprivnici. Odlazi na omladinsku radnu akciju *Pruga Šamac-Sarajevo*, gdje se upoznaje i s mjernicima. Dobrotom svoje tete Katicice Horvat iz Nehajske ulice započinje školovanje i život u Za-

grebu. Upisao se u *Geodetsku srednju tehničku školu*. Nakon završetka školovanja, dekretom po *saveznom ključu* biva raspoređen u *Ured za novu izmjeru* u Rijeci. Zbog slabih plaća i bijednih dnevnica (koje su se smanjivale s brojem radnih dana na terenu pod parolom *organizirano radilište!*), te nemogućnosti odlaska u posjet teti u Zagrebu (jer su odlasci s terena subotom u popodnevnim satima i povratak u ponedjeljak u ranim jutarnjim satima bili zabranjeni i kažnjavali su se oduzimanjem dijela plaće) Ivo nalazi posao u *Geofizici*. Sudjeluje u radu geodetskog društva. Simultano prevodi s njemačkog i engleskog jezika razna predavanja na izložbama i prezentacijama geodetskih instrumenata koje je organizirao prof. dr. S. Cimerman kao i na geodetskim susretima.

Oženio se u 23. godini i dobio kćer Vesnu. *Geofizika ga šalje* u Etiopiju. Nakon integracije *Geofizike* i *Ine* premješten je u *Naftaplin*. Odlazi s ekipom u Jordan a zatim u Venezuelu. Demonstrativno istupa iz *radničkog sindikata* 1964. godine. Krajem 1970. postavljen je za savjetnika u *Naftaplinu*. Ne miruje i osniva *Naftaplinovu* tiskaru. Odlazi na rad u Njemačku u tvrtku *Geodata*, koja ga šalje 1978. god. kao *projekt menagera* na izgradnju novoga grada *Abuje*. Tu se susreće s novom informatičkom opremom koju s lakoćom savladuje. Vraća se 1986. godine u Zagreb, te osniva suvremenu geodetsku poslovnicu *Geodata d.o.o.* i oprema je najmodernijom geodetskom mjernom tehnikom. Programe i tehnologiju stalno usavršava, pa je ista preuzeta za projekt *Molve II*. u Geodetskom odjelu Naftaplina u Đurđevcu. Od 1990. do 1993. godine u *Geodati* razrađena je tehnologija geodetske izmjere te informatička obradba podataka za plinovodne instalacije za GPZ, koja se i danas rabi. Bio je perfekcionista i nevjerojatno ustrajan. Radio je do zadnjeg dana.

U srijedu 17. ožujka 1999. prestalo je kucati Ivino srce, koje je bilo otvoreno utočište svih nas, s malim i velikim svakodnevnim životnim problemima, a nismo se pitali nije li se zasitilo i umorilo. Jer Ivo nije bio samo naš poznanik ili kolega. Bio je daleko više od toga – naš prijatelj. Ta činjenica, privilegija da smo ga imali kraj sebe, omogućit će nam da mislimo na njega i da listamo po knjizi uspomena sjećajući se prelijepih trenutaka koje smo proveli zajedno.

Nedostojat će nam Ivo zbog svoje mudrosti, jednostavnosti i načina na koji je znao voljeti svoje prijatelje, a kao uvjereni domoljub znao je kako se iskreno voli svoja domovina.

Nedostojat će nama, a još više svojoj Mariji, Vesni, Katici, Marijanu, Barbari, Kristini i Petru, svojoj Beati i drugim članovima mnogobrojne obitelji o kojima je uvijek govorio s ne skrivenom ljubavlju.

Za nas, njegove partnere, kolege i prijatelje, prazninu je nemoguće popuniti i tu riječi više ne mogu izraziti osjećaje. Ostaju suze.

A Tebi dragi Ivo, neka je laka tvoja i naša hrvatska zemlja!

Božidar Kanajet, Zvonko Špišić